

— Умира вола.. Хубавия волъ, умира...

— Умира зеръ, — скара му се чичо Митушъ, — като не си отваряшъ очитъ...

Чичо Митушъ бръкна въ пояса си и извади едно шило (сега Аго разбра, какво бѣше взелъ отъ зимбила), отиде до Комура и взе да го попипва отгоре на хълбока, между ребрата — пипаше тукъ, пипаше тамъ, каточе търсѣше нѣкакво мѣсто. Като го намѣри, той го отбеляза съ лѣвата си ржка, но я тури малко по-настрана, а съ дѣсната издигна шилото и съ все сила го заби въ кожата на вола.

Аго гледаше смаянъ. Комура поклати глава — и толкозъ. Като извади чичо Митушъ шилото, нѣщо каза: пуфъ, пуфъ — каточе се отвори клапа. Газоветъ, насъбрани въ стомаха на животното заизлизаха, още начаса погледътъ на Комура се разведри. И надутиятъ му като балонъ коремъ взе да се събира.

— Ти да не мислишъ, че туй шило е просто, — похвали се чичо Митушъ на Аго. — То не е какво да е желѣзо. То е прекарано презъ алектрика. Хайде, хайде, разкарай вола да походи, не го оставяй да седи.

Следъ нѣколко дни на Комура бѣше преминало и, здравъ и читавъ, стоеше си предъ дама. Дори презъ тия нѣколко дни той бѣше успѣлъ да извърши една пакостъ: докато го